

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. F., nar. X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalovanému: Statutární město Plzeň, IČ 00075370,
Odbor správních činností, odd. dopravních přestupků,
sídlem náměstí Republiky 1/1, 306 32 Plzeň

o žalobě ze dne 3.6.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2022 č.j.
MMP/110193/22

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Statutárního města Plzeň, Městského obvodu Plzeň 3, Komise pro projednávání přestupků, č. j.: UMO3/49156/21,

ze dne 15. 12. 2021, kterým byl obviněný uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), spáchaného úmyslně tím, že dne 26. 10. 2019 v době okolo 04:30 hod. ve Strip baru Pamela v Plzni, Husova 15, vulgárními výrazy „*jseš čůrák....jdi do prdele....jste banda kokotů*“, opakovaně slovně napadal na místo přivolané strážníky Městské policie Plzeň, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 500 Kč, a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány v rozhodnutí opomenuly zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni v ust. § 3 správního řádu a v řízení zahájeném z moci úřední, v němž má být uložena povinnosti navíc umocněné požadavky § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně porušil § 36 odst. 3 správního řádu a právo obviněného na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6. odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když obviněnému neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce nebyl podle svého tvrzení po skončení ústního jednání s podklady před vydáním rozhodnutí vůbec seznámen a nebylo mu umožněno se k těmto vyjádřit, přestože zástupce žalobce na nutnost seznámení se spisovým materiálem správní orgán I. stupně opakovaně upozorňoval. Správní orgán po skončení ústního jednání neumožnil zástupci žalobce do správního spisu nahlédnout.
3. Dále žalobce namítal, že svědek Ž. byl při ústním jednání dne 9. 12. 2021 vybaven stejnopisem úředního záznamu Městské policie, který společně s dalšími členy hlídky sepsal. Žalobce měl proto vážné pochybnosti o nestrannosti vedení správního řízení a systémové nepodjatosti správního orgánu a proto podal žalovanému podnět, aby došlo k prošetření otázky, jak je možné, že svědek Ž., který přestal být zaměstnán v Městské policii Plzeň, disponoval při ústním jednání, které se konalo více než 2 roky po předmětném incidentu, jakožto soukromá osoba stejnopisem úředního záznamu Městské policie. Dle výpovědi svědka Ž. se tento svědek také bavil s bývalými kolegy strážníky z Městské policie Plzeň o předmětu výslechu poté, co mu bylo doručeno předvolání k výslechu na den 9. 12. 2021. Tento podnět vyhodnotil žalovaný tak, že jej postoupil k vyřízení Městské policii Plzeň, která podnět shledala nedůvodným s absurdním odůvodněním, že svědek Ž. disponoval úředním záznamem o podaném vysvětlení u kriminální policie. Žalobce považuje vyhodnocení stížnosti za zcela absurdní, neboť je v přímém rozporu s protokolem o výslechu svědka.
4. Podle žalobce nedošlo k naplnění objektivní stránky skutkové podstaty přestupku, tedy zda žalobce skutečně měl znevážit postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci. Správní orgány při svém rozhodování zcela ignorovaly žalobcovu obhajobu. Žalobce rozporoval věrohodnost jednotlivých svědeckých výpovědí a přednesl vlastní skutkovou verzi, kterou správní orgán nevyvrátil. Výpověď svědka M. je dle názoru žalobce zcela nevěrohodná. Svědek M. nejprve vypověděl, že si na předmětnou událost vůbec nepamatuje a posléze, když byly zástupcem žalobce kladeny otázky, líčil událost poměrně dosti detailně. Svědek M. vypověděl, že žalobce měl ležet schoulený na gauči, na kterém ležel i v době, kdy dorazila městská policie. Ostatní strážníci vypověděli, že žalobce v době jejich příjezdu ležel na zemi a žádný gauč nezaregistrovali. Je podle žalobce velmi nepravděpodobné, že by 3 strážníci městské policie nebyli schopni vyřešit problém spočívající v tom, že se jim jeden podnapilý člověk měl odmítat legitimovat občanským

průkazem. Podle žalobce je i nestandardní postup strážníků spočívající v tom, že strážníci z Vektor 310 se měli domlouvat s centrálou městské policie, aby se spojili telefonem. Dále je třeba upozornit na vyjádření městské policie, že žalobce byl nalezen na chodníku, kde spal, které bylo poskytnuto do lékařské zprávy chirurgie ze dne 26. 10. 2019, které je v přímém rozporu s výpovědi jednotlivých strážníků i svědka M.. Žalobce zpochybňoval, proč strážníci pořídili zrovna videozáznam žalobce při jeho hovoru na tísňovou linku, ale přitom neopatřili žádný videozáznam toho, jak měl žalobce neustále strážníky vulgárně slovně napadat?

5. Svědkové M. a Z. F. a uvádí, že si nevybavuje žádný konkrétní výraz, který měl žalobce vůči strážníkům užít. Pouze svědek P. M. uvedl, že žalobce měl strážníky „poslat kamsi, tedy do prdele“. Zároveň připustil, že se mohlo jednat o prvotní reakci žalobce na stlačení bolestivého bodu. Nevěrohodnost svědka Ž. dovozoval žalobce zejména z toho, že si tento svědek vůbec nevybavoval, že by ve věci měl podávat vysvětlení na kriminální policii, dále že následně vypovídal podrobněji než dříve, že měl při výsledku k dispozici úřední záznam a že uvedl, že se o předmětu výsledku bavil spolu se svými bývalými kolegy poté, co mu bylo doručeno předvolání k výsledku na den 9. 12. 2021.
6. Správní orgány podle žalobce také pochybily, když neprovedly žalobcem navrhované výsledky svědků J. L. a M. M., kteří se jako strážníci městské policie také bezprostředně účastnili předmětné události.
7. Žalobce v žalobě rovněž tvrdil, že nebyl prokázán úmysl spáchat předmětný přestupek. Správní orgány například vůbec nepřihlédly k okolnostem, za nichž měl žalobce k údajnému vyřčení vulgárních výrazů přistoupit, když mj. i z výpovědi svědka Ž. vyplývá, že se mohlo jednat o reakci žalobce na bolest v důsledku stlačení bolestivých bodů za ušima. Zároveň z některých výpovědí vyplývá, že žalobce mohl být desorientován. Především pak není vůbec zřejmé, že by žalobce věděl, že se jedná o úřední osoby při výkonu jejich pravomoci.
8. Také podle žalobce nemohlo dojít ke znevažení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci. Údajnému jednání nikdo kromě zasahujících strážníků nebyl přítomen, stalo se v pozdních nočních hodinách a z výpovědí vyslechnutých strážníků vyplývá, že se s obdobnými případy setkávají prakticky každodenně. v dané věci není naplněn materiální znak přestupku. Z legální definice přestupku uvedené v § 5 přestupkového zákona dále vyplývá, že vedle formálního znaku přestupku musí být naplněn také materiální znak přestupku, když podle tohoto ust. přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“ Žalobce je přesvědčen, že skutek tak, jak jej vymezil správní orgán, rozhodně nedosahuje minimálního stupně společenské škodlivosti.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že obviněný byl na základě obsahu předvolání k ústnímu jednání o právu podle § 36 odst. správního řádu dostatečně poučen, měl možnost toto právo na konci ústního jednání uplatnit, a přestupkové komisi proto nevznikla povinnost znovu žalobce vyzývat podle § 36 odst. 3 správního řádu. Nad to z obsahu spisového materiálu vyplývá, že od konání ústního jednání až do vydání rozhodnutí přestupková komise neopatřila žádné nové podklady. Všechny podklady, z nichž přestupková komise při rozhodování vycházela, byly tudíž žalobci dobře známy. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že po zahájení ústního jednání dne 9. 12. 2021 prvostupňový orgán právního zástupce žalobce seznámil s dosavadním průběhem řízení, a

v závěru ústního jednání byl výslovně vyzván dle § 36 správního řádu, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí a uvedl své stanovisko k projednávané věci. Všechny další písemné podklady (úřední záznamy o podaném vysvětlení) byly v rámci ústního jednání čteny a zástupce žalobce měl možnost se k nim v průběhu ústního jednání vyjádřit. Skutečnost, že tohoto práva žalobce nevyužil, nezakládá pochybení prvostupňového správního orgánu. Žalobce byl dostatečně seznámen s obsahem celého spisového materiálu. Výpověď svědka Ž. prvostupňový správní orgán výpověď hodnotil jako nikoli zcela spontánní s tím, že tuto výpověď při hodnocení důkazů nepovažoval ani za stěžejní a klíčovou. Z tohoto důvodu lze považovat následné vyhodnocení stížnosti Městskou policií Plzeň za bezpředmětné. Skutkovou verzi žalobce se zabýval jak odvolací správní orgán, tak orgán prvostupňový a obviněným tvrzená skutková verze nebyla podložena žádným relevantním důkazem. V podstatných okolnostech týkajících se spáchání přestupku se výpovědi svědků navzájem doplňují a jsou shodné. Žalobce neuvedl žádný rozumný důvod, proč by se tyto osoby měly na svých výpovědích domlouvat, a jaký by měly mít zájem na věci. Případné rozpory v jednotlivých výpovědích přestupková komise ve svém rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnila. Žalobcem navržení svědci L. a M. jako strážníci městské policie se incidentu bezprostředně neúčastnili, neboť na místo přijeli až jako druhá hlídka v pořadí, a proto jejich výpověď nemůže být klíčová. Podle žalovaného je správný závěr o zavinění formou přímého úmyslu, neboť žalobce chtěl dát strážníkům najevo, že nestojí o jejich přítomnost a nepodrobí se jejich požadavkům, což realizoval právě skrze jejich zdiskreditování. Další žalobcova námitka, že se mohlo jednat o reakci žalobce na bolest v důsledku stlačení bolestivých bodů za ušima, nebo že mohl být desorientován, je podle žalovaného účelové tvrzení. Stejně tak účelová je i námitka o tom, že žalobce nevěděl, že se jedná o úřední osoby při výkonu jejich pravomoci, když je zcela zřejmé, že žalobce si byl dobře vědom, že jedná s městskou policií, a zároveň se v reakci na to snažil o přivolání hlídky PČR. Námitky žalobce, že nikdo kromě zasahujících strážníků nebyl přítomen, incident se udál v pozdních nočních hodinách a z výpovědí vyslechnutých strážníků vyplývá, že se s obdobnými případy setkávají prakticky každodenně, pak nemohou jakkoli snižovat škodlivost jeho jednání. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku znevažování postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, není vůbec podstatné, zda byl kromě zasahujících strážníků přítomen kdokoli další, k porušení nebo ohrožení objektu tohoto přestupku postačuje ohrožení zájmu společnosti na udržení vážnosti a autority orgánů veřejné moci.

10. V replice žalobce zopakoval, že se strážníci během zásahu domluvili na komunikaci mimo služební vysílačky přes soukromé telefonní hovory, což žádný ze svědků nebyl schopen uspokojivě vysvětlit.
11. Žalobu soud neshledal důvodnou.
12. Přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“) se fyzická osoba dopustí tím, že znevažuje postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci.
13. Hlavní žalobní námitka představuje spornou otázku mezi žalobcem a žalovaným, zda byly zachovány požadavky stanovené v § 36 odst. 3 s.ř., a zda žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dle názoru zdejšího soudu tuto možnost měl, neboť žalobce byl řádně poučen v předvolání o možnosti seznámení se s podklady, vyjádření se

k nim a podání návrhů na doplnění dokazování a dle protokolu o jednání mu skutečně tato možnost byla dána. Žalobce byl se všemi podklady při jednání seznámen, další nebyly opatřovány, byl vyzván, aby se k nim vyjádřil a event. navrhl jejich doplnění. Žalobce podmiňoval své vyjádření okamžitým nahlížením do spisu. Toto právo lze využít a zpravidla je využíváno mimo jednání, např. po předchozím oznámení telefonem, že účastník potřebuje nahlédnout do spisu.

14. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce se prostřednictvím svého zástupce účastnil jednotlivých jednání, podával svá vyjádření k jednotlivým důkazům, podal vyjádření i písemně, kde navrhl doplnění dokazování, jemuž bylo vyhověno, tudíž byly opatřeny další důkazy žádané ve prospěch žalobce, a v podstatě v průběhu jednání 9.12.2021 se žalobce vyjadřoval již pouze k posledním provedeným důkazům. přesto byl ještě v závěru jednání vyzván k tomu, aby se vyjádřil. Na to se v podstatě odmítl vyjádřit, pokud mu nebude ihned umožněno nahlížet do spisu.
15. Pokud žalobce trval na tom, že se nemůže vyjádřit bez nahlédnutí do spisu, mohl tak kdykoliv učinit před jednáním či po něm. Žalobce ani dopředu neoznámil, že bude při skončení jednání potřebovat nahlížet do spisu. Jeho požadavek na nahlížení do spisu vznesený po skončení dokazování se jeví účelovým se snahou prodloužit řízení.
16. Tudíž dle názoru soudu nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 správního řádu pouze tím, že žalobci nebylo umožněno při jednání nahlížet do spisu, což není totéž jako seznámení s podklady pro rozhodnutí. Pokud žalobce potřeboval nahlížet do spisu, měl toto správnímu orgánu oznámit a dohodnout se s ním předem na termínu nahlížení. Bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, kdyby bylo směřováno ústní jednání s nahlížením do spisu.
17. Nesplnění požadavku ust. § 36 odst. 3 s.ř. bývá spatřováno v závažnějších situacích než je právě projednávání, např. kdyby byly opatřovány podklady, o kterých by žalobce vůbec nevěděl a nebo kdyby takové poučení úplně absentovalo.
18. Pokud jde o výpověď svědka Ž., okolnost, že zpočátku četl o případu z úředního záznamu městské policie, není podstatná proto, že správní orgány k této části výpovědi nepřihlížely. Podle názoru soudu lze výpověď svědka Ž. využít pouze v té části, kde byl svědek dotazován. Není vyloučeno, že si svědek detaily události vybavoval právě na základě konkrétních dotazů zástupce žalobce.
19. Nelze dovodit, že by se svědkové na výpovědi domlouvali. Jednak svědek Ž. potvrdil, že hovořil s bývalými kolegy pouze o tom, že dostal předvolání, a jednak právě tím, že mezi výpověďmi existovaly drobné rozdíly, tudíž je zřejmé, že se svědci předem dohodli, aby vypovídali stejně.
20. Soud neshledal v dané věci ani systémovou podjatost správního orgánu dovozovanou pouze na základě toho, že zamítnutí podnětu žalobce na prošetření průběhu výpovědi svědka Ž. bylo zdůvodněno nesprávně tak, že svědek měl úřední záznam kriminální policie. Pro závěr o spáchání přestupku žalobcem je tato okolnost nepodstatná. Tvrzením žalobce o systémové podjatosti správního orgánu se zabýval v samostatném usnesení krajský úřad a s jeho závěrem o tom, že na daný případ systémová podjatost nedopadá, se lze jenom ztotožnit.
21. Tvrzení žalobce, že strážníci měli na věci zájem, když on je obvinil z toho, že možná byl jimi napaden, nelze akceptovat i z toho důvodu, že existuje výpověď zaměstnance Pamelý

pana M., který hned v počátku uváděl, že žalobce v podstatě v průběhu celého večera naprosto opilý dělal nepořádek v baru a dokonce tam nějak tloukl hlavou o mříže a mohl si tak udělat bouli dávno předtím, než se objevili policisté, měl ji dříve, než přijeli policisté.

22. Podrobné vyličení události je samozřejmě v úředním záznamu pořízeném po události a ve vysvětleních svědků pro policejní orgán, což je logické, neboť tito vypovídali brzy po události. Při ústním jednání svědkové po více než 2 letech takové detaily již nebyli schopni uvést (např. jaké konkrétní výrazy žalobce používal), což je přirozený proces zapomínání, ale přesto svědkové i tehdy uvedli dost skutečností, které spolu s ostatními podklady mohly vést k jednoznačnému závěru o vině žalobce za přestupek.
23. Pokud jde o rozdíly ve výpovědích svědků (např. zda žalobce ležel na gauči či na zemi, či že strážníci si při výpovědi před správním orgánem po více než 2 letech od události nevybavovali konkrétní výrazy, které žalobce užil, když tyto byly jimi zmíněny při vysvětlování před policejním orgánem bezprostředně po události), s tímto se správně vypořádaly oba správní orgány ve svých velmi podrobných odůvodněních svých rozhodnutí. Soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že se jedná pouze o drobné nesrovnalosti ve výpovědích, které nemohou snižovat věrohodnost svědků, jejichž nezávislost rovněž nebyla nijak zpochybněna s tím, že je lze vysvětlit delším odstupem od dané události. Tudíž z toho, že si podrobnosti po časovém odstupu více než 2 roky svědkové nepamatovali, nelze dovodit jejich nevěrohodnost.
24. Skutečnost, že strážníci začali používat ke vzájemné komunikaci s dispečinkem mobilní telefony, vysvětlili při výpovědi zcela logicky a dostatečně jako běžnou záležitost, kdy dispečink stejně jako u vysílaček nahrává rozhovory, tudíž není v těchto způsobech komunikace žádný rozdíl.
25. Pokud jde o žalobcem předloženou lékařskou zprávu, tato opravdu nemůže zvrátit závěr o věrohodnosti verze události prezentované třemi svědky strážníky a jedním zaměstnancem Pamely, neboť je v lékařské zprávě pouze uvedeno, že dle městské policie ležel na chodníku, ale to je pouze zprostředkované vyjádření pro pana lékaře. Městská policie nebyla přítomna při odvezení sanitkou, tu si zavolał žalobce sám.
26. Není pravdivé tvrzení žalobce, že bylo všechno interpretováno pouze v neprospěch žalobce, neboť bylo vyhověno i některým jeho návrhům na důkazy, které byly následně v rozhodnutí zhodnoceny – viz např. lékařská zpráva, kterou žalobce předložil. Stejně tak se správní orgány zabývaly jeho verzí skutkového děje a vysvětlily dostatečně podrobně a logicky ve svých rozhodnutích, na základě jakých skutečností a důkazů považují jeho tvrzení za vyvrácené.
27. Ohledně naplnění subjektivní stránky přestupku se soud ztotožňuje se správními orgány, že z chování žalobce (odmítnutí se legitimovat, protože jsou jen městští) a i z jeho vulgárních výrazů je nepochybné, že žalobce věděl, že vystupuje proti úředním osobám a chtěl jim dát najevo, že je nerespektuje, tedy je vulgárně urážel, jednal v úmyslu přímém.
28. Pokud jde o materiální stránku přestupku, tou se orgán I. stupně podle názoru soudu dostatečně zabýval, když zhodnotil jak přitěžující, tak i polehčující okolnosti. Soud stejně jako správní orgány má za to, že materiální stránka přestupku byla naplněna v míře minimální škodlivosti typické pro daný přestupek. Žalobcem uváděné okolnosti (nebyly přítomné jiné osoby, možná použil vulgární výraz v souvislosti s bolestí) nesnižují zásadním způsobem společenskou škodlivost. Správní orgán správně poukázal na to, že

k danému přestupku může dojít i bez přítomnosti třetích osob. Dále bylo také prokázáno, že žalobce vulgární výrazy vůči strážníkům použil opakovaně, tedy nejen v okamžiku poskytování první pomoci jedním strážníkem, která mohla být pro žalobce bolestivá.

29. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. října 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně